Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 10 Helsingissä elokuun 4 p:nä 1938 7:s vuosik.

DEMOKRATIA, VAPAUS JA BARBARIA.

Sitä, mitä meidän vastustajamme sanovat demokratiaksi, olemme me järjestelmällisesti nimittäneet valhedemokratiaksi. Sen mukaisesti me myöskin puhumme valheellisesta vapaudesta, sillä valhedemokraattisessa valtiossa ei muu kuin valheellinen vapaus voi kukoistaa. Itsekkäiden etupyyteiden varassa olevien vanhojen sananparsien avulla kansaan juurrutetaan se käsitys, että valhedemokraattisissa valtioissa muka vallitsisi suurempi vapaus kuin auktoritatiivisesti johdetuissa valtioissa. Käsitellessään aihetta »Demokratia ja vapaus» sanoo etevä sosialipoliittinen ajattelija Houston Stewart Chamberlain melko sattuvasti, että »kansanvaltojen» omaksuma lempilause »Vapaa tie kaikille kelvollisille voimille» valhedemokraattisessa yhteiskunnassa järjestään merkitsee »mahdollisimman suuri menestys kaikille häikäilemättömille onnenonkijoille»! Todetaksemme tämän väitteen paikkansapitäväisyyden ei tarvitse muuta kuin verrata toisiinsa nykyisiä oloja tosidemokraattisessa Saksassa ja niissä maissa, jotka kuvittelevat edustavansa ja väittävät edustavansa kansanvaltaa. Luokaamme silmäys niihin henkilöihin, jotka näissä maissa nykyään johtavat niin sisä- kuin ulkopolitiikkaa: »demokraattisissa» maissa kohtaamme suuren joukon häikäilemättömiä kiipijöitä, joilla ei ole minkäänlaista vastuun- ja häyvyntunnetta, jota vastoin Saksassa vasta hyvin tarkan valinnan jälkeen voi päästä valtiossa johtavaan asemaan. Onpa Saksassa viime vuosina ruvettu järjestelmällisesti toteuttamaan uutta kasvatussuunnitelmaa, minkä mukaan vasta pitkäaikaisen koulutuksen ja kasvatuksen jälkeen voi päästä johtavaan asemaan yhteiskunta- ja valtioelämän eri aloilla. Ja jokikisen teon tulee olla persoonallisen vastuun varassa. Sitä vastoin olemme hiljattain omassakin maassamme saaneet nähdä esimerkejä siitä kyynillisestä edesvastuuttomuudesta, mikä täällä on vallalla ja mikä yleensäkin on tyypillinen sille epäpersoonalliselle politiikalle, mitä valhedemokraattisissa maissa harjoitetaan. Kautta Suomen on suhahtanut tieto holstilaisuuden loistonäytteistä ensin Genevessä ja sitten Roomassa. Ei kukaan tahdo vastata noista edesvastuuttomista teoista ja kuitenkin voidaan kummassakin tapauksessa selvästi havaita sama persoona noiden diplomaattisten höyrypäisyyksien alkulähteenä.

Tuollaiset teot olisivat persoonallisen vastuun maassa ehdottomasti päättyneet asianomaiselle annettuun »potkuun», mutta »demokraattisessa» maassa kuuluu entistä iloisempi visertely, ikäänkuin ei mitään olisi tapahtunut, samalla kuin asianomainen nostaa kaksinkertaisen palkan! Tämä esimerkki on todellakin erinomaisen kuvaava oikeudelle saada toimia »vapaasti» ilman edesvastuuta valhedemokraattisessa maassa. Ja välittämättä niistä skandaalimaisista tapauksista, jotka liittyvät ministeri **Rafael Erichin** nimeen ja joista hän ei ole yrittänytkään vapautua nostamalla kunnianloukkaussyytteen syyttäjäänsä vastaan ja vaikka hänen syyllisyytensä virallisesti todettiin, kun hänet poistettiin paikaltaan Tukholmassa, lähetetään hänet siitä huolimatta Roomaan! Kysymme lukijalta: eikö tämä todista oikeaksi Chamberlainin lausetta, että »vapaus kaikille kelvollisille voimille» valhedemokraattisessa maassa merkitsee oikeastaan »vapaata tietä häikäilemättömimmille kiipijöille»?

Ranskan ent. pääministeri **Tardieu** julkaisee parhaillaan kolmiosaista teosta Ranskan »demokratiasta». Kaksi osaa on jo ilmestynyt otsakkeella »Le souverain captif» ja »La profession parlamentaire». Tardieullä on pitkän poliittisen uransa aikana ollut mainio tilaisuus läheltä perehtyä parlamentaarisen »demokratian» humpuukiin, minkä tähden on kiintoisaa tutustua hänen kirpeään arvostelunsa. Hänen hyökkäyksensä väärennettyä »kansanvaltaa» vastaan on niin rajun avomielinen, että hänen arvostelunsa jo siitäkin syystä on erittäin virkistävä.

Tardieu sanoo, että jokaisella puolueella on kaksi ohjelmaa: yksi oppositiotarkoituksia varten ja toinen valitsijoita varten tien aukomiseksi ja tasoittamiseksi hallitukseen. Voitaisiin vielä lisätä, että niillä lisäksi on takataskussaan vielä kolmaskin ohjelma, se nimittäin, jota aijotaan noudattaa sitten, kun on päästy valtaan, mikä ohjelma on kokonaan riippumaton niistä lupauksista, mitä valitsijoille annetaan! Siten nuo valtaan pyrkijät pettävät sekä valitsijansa että ohjelmansa. Pääasia on ministerisalkut.

Ja miten on kansanedustajien laita, kysyy Tardieu. Vaikka kelvollisia miehiä aina on olemassa, järjestetään asiat sillä tavalla, että vain keskinkertaiset tulevat valituiksi, jotka sitten ovat valmiit auliisti seuraamaan sisärenkaiden määräyksiä. Tardieu huomauttaa, että kuudestasadasta kansanedustajasta **neljäsataa** ovat tyystin kelvottomia tehtäväänsä Korkeintaan he voivat hoitaa yksityisetujaan. Lisäksi hän mainitsee, että Ranskan sanomalehdistön omistaa 3 paperitukkukauppiasta, yksi kirjapainonomistaja, yksi sokeritehtailija, yksi hajuvesitehtailija, yksi tekstiilitehtailija ja yksi suurkapitalisti, ja näistä ovat useimmat tietysti sitäpaitsi »galitsialaisia», s. o. juutalaisia, jotka »tekevät», yleisen mielipiteen. Tardieu nimittää heitä yksinkertaisesti »bandiiteiksi», jotka elävät lahjuksilla ja myyvät palstojaan vallassaolijoille tai valtaanpyrkijöille. Hän kuvailee parlamentaarista järjestelmää mainitsemalla, että tarvittiin **25 vuotta** sotaneuvostoa, siirtomaa-armeijaa ja yleisesikunnan uudestijärjestely koskevien lakien aikaansaamiseksi. · Senaatti aloitti vuonna 1889 teollisuuden terveysolojen parantamista koskevan lakiehdotuksen käsittelyn. Ehdotus valmistui lopulliseen muotoonsa vuonna 1917! Tapaturmalaki vaati valmistuakseen 20 vuotta!— Vuoden 1911 finanssiehdotusta käsiteltiin 101 kokouksessa, jolloin 278 puhujaa piti yhteensä 970 puhetta! Tämä on n. s. parlamentarismia! Verrattakoon näitä oloja siihen luovaan työkauteen, mikä »auktoritaarisessa» tosidemokraattisessa Saksassa vallitsee. Vuodesta 1871 vuoteen 1936 oli Ranskassa 103 hallitusta. Keskimääräinen ikä 7 kuukautta! Ja niissä on vastuuntunnetta, kysyy Tardieu. Hallitus syyttää parlamenttia ja parlamentti hallitusta. Tardieu vastaa, että kumpikin on oikeassa, sillä todellisuudessa ei kumpainenkaan näistä kanna »vastuuta», sillä oikeastaan niitä johtavat kulissientakaiset voimat. Tardieu toteaa, että nuo hämärät voimat ovat lähinnä: vapaamuurariloosit, israeliittain allianssi, työväensyndikaatti, finanssimahti j. n. e. Tämä se on siis tuo paljon mainostettu »demokraattinen vapaus»! Itse asiassahan suuri yleisö ei ole muuta kuin vaalikarjaa, jolla ei ole aavistustakaan, mitä vapaus toisiasiallisesti merkitsee, kaikista vähimmin niillä, jotka lukevat valhedemokraattista sanomalehdistöä, mikä ruokkii yleisöön sitä, mitä tuo lehdistö on ostettu ruokkimaan. Ja nuo kirjoittajatkaan eivät puolestaan tiedä juuri ollenkaan, mitä vapaus-käsitteeseen todellisuudessa olisi sisällytettävä.

Kun näin ollen sokea taluttaa sokeaa, ei tulos voi olla muuta kuin se barbaria, joka on luonteenomainen valhedemokraattisten maiden nykyiselle tilanteelle. Tahdomme seuraavassa koettaa hieman yksityisikohtaisemmin valaista tuota barbariaa. Esitykseni nojautuu pääasiassa Houston Stewart Chamberlainin teokseen. Useimmat lainaukset ovat hänen teoksestaan »Demokratia ja vapaus».

DEMOKRATIA.

Motto: »Mikä on nykyisen demokratian ja sen yleisen ääinoikeuden tosiasiallinen perustus? Vastaus: ei tarvittu paljon asiaan syventymistä sen tosiseikan löytämiseksi, että tuo perustus on kelvottomuuden palvonta.» Ranskalainen akateemikko Emile Faguet teoksessaan »La Culte de l'incompétence.»

Kuinka sekavia käsitteet demokratiasta ovat, ilmenee selvästi m. m. seuraavasta. Tuskin ainoakaan muu lehti Suomessa on niin usein kuin **Turun Sanomat,** varsinkin sinä aikana, kun Urho Toivola oli lehden päätoimittajana, esittänyt Englannin demokratian oleellisena kotipaikkana. Totuus on kuitenkin se, ettei Englanti koskaan ole ollut demokratia eikä ole sitä nykyäänkään. Amerikkalainen **Emerson** on lausunut sen oikean arvostelman, että Englannin historia on aristokratian historiaa taaten avoimet ovet rohkeimmalle miehelle. Ja kiteynyt luokkahenki, jollaista ei koskaan ole versonut muissa maissa, on Englannin valtio- ja yhteiskuntaelämän perusta ja sen olotilan ydin, jota vapaudeksi kutsutaan. Pitkäaikaisen oleskelun jälkeen Englannissa huomauttaa ranskalainen **La Fontane,** ettei ole olemassa muuta maata koko maailmassa, joka porvarillisesta »vapaudestään» huolimatta olisi niin tyystin vieras demokratialle kuin Englanti. Mitä on näin ollen ymmärrettävä demokratialla? Ja minkä tähden me vastoin muiden käsityskantoja johdonmukaisesti puhumme valhedemokratiasta?

Tämä ristiriitaisuus selviää ennen kaikkea siitä eriävästä asenteesta, mikä ilmenee suhtautumisessa itse demokratian käsitteeseen. Kun sanotaan, että maata on hallittava demokraattisesti, tarkoittavat vastustajamme sitä, että kansan tulee maata hallita. Mutta juuri tämä tällainen katsantotapa ja asennoituminen on meidän käsityksemme mukaan perin juurin väärä. Meidän käsityksemme mukaan on aivan yhden tekevää, kuka maata hallitsee. Pääasia demokraattisesti johdetussa maassa on se, **että maata johdetaan tosiasiallisesti koko kansan etua silmälläpitäen.** On täysin yhden tekevää, minkä ulkonaisten muotojen puitteissa tämä tapahtuu. Ja käsityksemme mukaan on kaikista sopimattomin keino koettaa saada joku maa demokraattisesti johdetuksi käyttämällä parlamentaarisen demokratismin tietä. Tätä tietä voitaisiin ehkä menestyksellisesti käyttää **ainoastaan sillä edellytyksellä, että kansan suuri enemmistö on erittäin korkealla sivistysasteella** taaten korkean arvostelukyvyn ja sitäpaitsi sellaisten taloudellisten olojen vallitessa, jotka takaavat kaikille mahdollisimman suuren persoonallisen vapauden.

Ei ole olemassa mitään vapautta yksilölle täyttää oma persoonallinen tehtävänsä yhteiskunnan asioissa, jos esim. epäkohtiin viittaaminen omalla toimialalla heti aiheuttaa viran- ja jokapäiväisen leivän menettämisen, niinkuin hiljattain sattui m. m. eräälleen pankkivirkailijaan nähden, joka arvosteli elatusmahdollisuuksia oman ammattialansa viroissa.

Jo 2,500 vuotta sitten sanoi **Platon,** että jokainen demokratia käsitettynä kansanvaltana luonnon välttämättömyydestä muuttuu oligarkiaksi, s. o. tulee muutamien harvojen vallan välikappaleeksi. Ja jokainen oligarkia muuttuu plutokratiaksi ja siten on maa jätetty rahamiesten mielivallan, koruption ja petollisuuden armoille. Eräs ranskalainen sosialisti, nimeltä Francis Delaici, yksi aatteellisista sosialisteista, joka etsii totuutta, sanoo teoksessaan »La Démocrate et les financiers» m. m. seuraavaa: »Yleinen välitön äänioikeus, joka on tarkoitettu valitsijoiden luomista varten, tuottaa itse asiassa pelkästään orjia.» Ja hän todistaa edelleen, että suurimman hyödyn tuosta järjestelmästä perivät finanssimiehet. Hän mainitsee, miten suur-

Jatk. siv. 2. p. 1.

Demokratia, vapaus ja barbaria.

Jatk. siv. 1.

kapitalisteille on onnistunut muuttaa demokratia mitä joustavimmaksi ja käyttökelpoisimmaksi välikappaleeksi kokonaisuuden saalistamiseksi. Nuo suurkapitalistit ovat, sanoo hän, todellisuudessa demokratian varsinaiset keksijät. Demokratia on itse asiassa se varjostin, joka parhaiten peittää heidän edesottamuksensa ja se on samalla paras suojelukeino kansan taholta uhkaavia kapinayrityksiä vastaan.

Minkäläiseen barbariaan valhedemokratia yleisen äänioikeuden pohjalla saattaa olla omiaan johtamaan, siitä saamme sattuvan kuvan **Wilhelm Hasbachin** teoksesta »Nykyaikainen demokratia». Kysymyksen ollessa kaikkien demokratioiden luvatusta maasta, Amerikasta, kertoo hän seuraavat kuvaavat esimerkit. Vaalien jälkeen vuonna 1906 Chicagon kreivikuntakonventissa havaittiin toimeenpannussa tutkimuksessa, että 723:sta valitusta oli 7 todistettuja murhaaja, 10 muuta oli ollut syytettynä tuomioistuimessa taposta, 36 oli rangaistu varkaudesta, 3 taskuvarkaudesta, 7 oli pelihelyetin omistajia, 2 bordellin omistajia ja 265 oli kapakoitsijoita. Tämä se on demokratismin todellinen hedelmä, sellaisena kuin sen käsittävät ne, jotka vetävät yhtäläisyysmerkin demokratian ja kansanvallan välille. Me taas olemme sitä mieltä, että maa on demokraattisesti johdettu vasta silloin, kun sitä johdetaan **kansan edun ja parhaan mukaisesti,** riippumatta niistä muodoista, joiden puitteissa hallitseminen tapahtuu. Senpätähden onkin löytynyt ruhtinaita, jotka ovat hallinneet paljon demokraattisemmin kuin mitä useimpia maita nykyään hallitaan parlamentaarisen demokratismin vallitessa. Ja tästä samasta syystä olemme me sitä mieltä, että nykypäivien Saksa on tällä haavaa kaikista demokraattisimmin hallittu maa koko maailmassa. Sitä hallitaan, niinkuin yhä toistuneiden kansanäänestysten nojalla on osoitettu, suuremmassa määrässä kansan etujen ja kansan toivomusten mukaan kuin yhtään ainoata muuta kansaa. Sille, joka kykenee pudistamaan yltään sen valheellisen demokraattisen kuvitteluimaailman, minkä piirissä hän on ollut pakoitettu elämään sekä vapautumaan kaikista valheellisista fraseologisista vaikutteista liberalismin, vapauden ja demokratian tiimalla, tuntuu suorastaan henkiseltä pimeydeltä ja mielenhäiriöltä, kun ei kyetä käsittämään, että **Saksa on kaikista demokraattisimmin hallittu maa, jossa kansantahto milttei sataprosenttisesti on vallitsevana.**

On todellakin peloittavan epäjohdonmukaista tarrautua kiinni siihen muotoon, jonka puitteissa todellinen demokraattinen ihanne ja demokratian olemus tässä tapauksessa toteutetaan. Kysymys siitä, onko demokratian päämäärä, kansantahdon täyttymys, toteutettu harvinaisen suuren persoonallisuuden avulla, joka on saavuttanut vallan täysin laillista tietä, vaiko parlamentaarisen puoluevallan avulla, on itse asiassa aivan yhden tekevää. Se on meille todellakin jokseenkin yhden tekevää. Mutta olemme ehdottomasti sitä mieltä, että on olemassa hyvin pienet mahdollisuudet, että tämä päämäärä voitaisiin saavuttaa demokraattisen parlamentarismin avulla, niin kauan kuin ihmiset ovat nykyisellä kehitysasteellaan ja heitä johtaa epäsivistyneellinen, ostettu sanomalehdistö, joka on maailmanherrauteen pyrkivän juutalaisvapaamuurarillisen rahaimperialismin välikappale. Voidaan tuhannella eri tavalla todistaa ja toteennäyttää, että nykyään meilläkin vallassaolevan järjestelmän kautta epäpätevyys ja moraalinen kelvottomuus pääsee valta-asemaan, jota ei kyetä asiantuntemuksella hoitamaan ja että maan mahdollisuuksia näissä olosuhteissa ei käytetä oikealla tavalla kansan hyväksi ja kansan kaikinpuoliseksi eduksi, vaan yksityisten puolue- ja luokkaetujen hyväksi, mikä voi johtaa vieläpä siihenkin, että maan edut uhrataan suorastaan kansainvälisten hyödynnauttijoiden ja saalistajien eduksi.

On itse asiassa uskomatonta ja täysin nurinkurista, että ensi sijassa kysytään, mihinkä puolueeseen joku henkilö kuuluu, kun kysymyksessä on jonkun paikan täyttäminen. Seuraus tästä on se, että, niinkuin esim. Ranskassa puolustusministeriksi otetaan eräs eläinlääkäri, toisen kerran pörssimeklari tai lakimies, metsähuijari tai joku muu sen kaltainen. Kaikkialla ja joka paikassa istuu epäilyttäviä yksilöitä ilman persoonallista vastuuntunnetta. Sitävastoin vain valitut vastuutuntoiset miehet pääsevät vastaaviin paikkoihin Saksassa. Se tapahtuu tuon autoritaarisen järjestelmän ansiosta persoonallisen vastuun pohjalla. Juuri tuo persoonallinen vastuu on ehdoton edellytys, jotta yksityisten teot pohjautuisivat tarpeeksi harkintaan. Eikä ole kiellettävissä, että kaikki suuri ja ylevä, mitä historia on luonut, on versonut persoonallisesta lähteestä. Chamberlain sanookin aivan oikein, että kaikki se suuri, mitä Ateenassa poliittisesti ja taiteiden ja tieteiden alalla saavutettiin, oli yksityisten persoonallisuuksien luovan työn tulos. Kaikki ahdasmielisyys, kaikki valheellisuus, kaikki valtiollinen riutuminen oli kansan aikaansaannos. Hyvää tarkoittavan, mutta perin typerän ihanteellisuuden puitteissa nimitettiin tätä »kansan myötävaikutukseksi», kysymysten ratkaisussa, joiden kysymysten ymmärtämiseksi kansalla ei ollut pienimpiäkään edellytyksiä.

Chamberlain toteaa, että kaikki se, mikä on saattanut tehdä Englannin suureksi ja kunnioitetuksi ,on ollut **vähemmistöjen työtä,** toisinaan vieläpä hyvin pienten vähemmistöjen aikaansaannosta. Jos tuo sama vähemmistö esim. sellaisessa maassa kuin Saksassa hupenee **yhdeksi ainoaksi henkilöksi,** miksikä silloin ei varauksitta tunnusteta tuota vähemmistöä? Sillä kaikki se suuri, minkä voimme todeta Saksassa tapahtuneen, epätoivoon vaipuneen ja perikatoon tuomitun kansan pelastamiseksi poliittisesti, taloudellisesti ja sivistyksellisesti, kaikki tuo on loppujen lopuksi **yhden ainoan ihmisen ansio,** sillä ilman hänen lannistumattoman voimakasta uskoaan vieläpä vaikeimpinakin päivinä, jolloin monet hänen lähimmistäkin miehistään alkoivat epäillä, olisiko koko uudestiluomistyö voinut mennä hukkaan. Tuo järkkymätön usko merkitsi lopullista todistetta kohtalon uskomasta historiallisesta tehtävästä, aikana, jolloin puhuttiin koko länsimaisen sivistyspiirin lopullisesta perikadosta bolshevismin saatanalliseen syleilyyn . . .

Koska yleisön keskuudessa on vallalla mitä suurin harhakäsitys Hitlerin todellisesta asemasta Saksassa ja ymmärtämättömyys huomautettaessa hänen valta-asemansa tosidemokraattisesta perusluonteesta, koetamme valaista hänen asemansa ainakin teoreettisesti ajateltavissa olevaa syntyä parlamentaarisen järjestelmän vallitessa. Ehkäpä tällöin myöskin selviää senaimalehdistön valheellisuus, sen yhä uudestaan toistaessa väitteensä, että Hitler olisi muka diktaattori sanan vanhassa historiallisessa merkityksessä.

Olettakaamme, että nykyinen puolueparlamentaarinen järjestelmämme jonakin päivänä johtaisi siihen, että **yksi ainoa puolue,** yhden tekevää mikä nykyisistä puolueistamme, saisi vaaleissa niin suuren enemmistön, sanokaamme 98 % kaikista äänistä, että vain tämän puolueen ehdokkaat valittaisiin eduskuntaan. Tuolla yhdellä puolueella olisi tällöin mahdollisuus säätää lakeja oman mielivaltansa mukaisesti. Mitä tuo puolue silloin keksisikään, katsottaisiin sen tapahtuvan »kansan tahdon» nojalla, joka »luovuttaa» tuolle yhdelle puolueelle kaiken edustus- ja lainsäätämisvallan. Olettakaamme, että eduskunta omasta puolestaan luovuttaisi vallan yhdelle ainoalle henkilölle. Ken voisi protestoida tuota menettelyä vastaan väittäen, että tuollainen vallantäydellisyydellä varustettu henkilö olisi diktaattori? Jos hän haluaisi puolestaan aika ajoittain vakuuttautua jatkuvasti vallankäytössään noudattavansa kansantahtoa ja menettelevänsä sen mukaisesti, olisi hänellä tarjolla mahdollisuus kansanäänestyksen avulla hankkia tuollainen vakuutus. **Mutta juuri näinhän onkin tapahtunut Saksassa! Kansallissosialismi on aste asteelta saavuttanut niin suuren kannatuksen kannatuksen, että se itse asiassa on kansantahdon täydellinen ilmaus.** Ja tuo puolue on luovuttanut korkeimman vallankäytön yhdelle henkilölle — korkeimmalle poliittiselle johtajalle. Ja koska ei ole ainoatakaan muuta maata, jossa kansantahto on saavuttanut yhtä laajan ja yksimielisen ilmaisun, on Hitlerin vallantäydellisyys samalla **täydellisin kansanvalta, mitä maailmassa koskaan ennen on esiintynyt.**

Periaatteellisesti on aivan luonnotonta, että Englanti, jota johdetaan harvainvalta-periaatteiden mukaan, eikä ollenkaan demokraattisten, asettuu vastustamaan Saksaa, muka sentähden, että Saksaa johdettaisiin autoritaarisesti eikä demokraattisesti! Tämä asiantila on kuitenkin yksinkertaisesti selitettävissä siten, että Englanti pelkää oman valta-asemansa heikentymistä, vaikka Saksa rakentaa **oman** valta-asemansa pelkästään saadakseen **oikeutta.** Ja vaikka historian myllyt jauhavat hitaasti, jauhavat ne kuitenkin vähitellen oikeudenvaltakunnan puolesta, mutta niissä olosuhteissa, jotka nykyään ovat maailmassa vallalla, tarvitaan oikeuden saamiseksi valtaa. Kerran maailma pakoitetaan alistamaan riitakysymyksensä **oikeuden periaatteiden** ratkaistaviksi. Siihen mennessä on välttämätöntä koettaa saada **valtaa** väärryyden kumoamiseksi.

Houston Stewart Chamberlain kertoo, että hän kerran tapasi kolme anglosaksilaista alkuperää olevaa amerikkalaista. Kaikki kolme olivat oikeita patriootteja ja Amerikan sekä Englannin hyviä tuntijoita. He lähtivät tutustumismatkalle Saksaan. Matkan jälkeen he sanoivat olevansa vallan haltioissaan kaikesta näkemästään. Miehekäs henki, järjestelykyky, kahlehtimaton vapaus sekä täydellinen itsehillintä ihmetytti heitä sitä enemmän, koska he ennen matkaansa olivat saaneet Lontoossa ja Pariisissa vallan toisia tietoja. Chamberlain tiedusteli näiltä mieliltä heidän käsitystään olosuhteista heidän omassa maassaan Amerikassa. Toinen vastasi hetkeäkään epäröimättä: »meidän maamme on pirullinen noidankattila, jossa kaikki ajateltavissa olevat vastakohdat maailmassa, kaikki riistohalu, kateus, pahat intohimot kiehuvat ja kuohuvat, villi kamppailu miljoonien itsekkäiden, tietämättömien ja perinteettömien ihmisten välillä, vailla yhteisiä tapoja, vailla uhrautuvaisuuskykyä, atomistinen kaos, vailla minkäänlaista todellista kansallista voimaa.»

Meidän päiviimme saakka voimme lukea, miten tavaton koruptio Amerikassa on vallalla. Viimeksi tämän vuoden toukokuussa kirjoitettiin eräässä lehdessä, miten juutalaiset pakoittivat huomattavassa asemassa olevia poliisituomareita väärentämään oikeusasioita juutalaisten vapauttamiseksi edesvastuusta ja rangaistuksesta, vaikka ilmeisiä rikoksia oli tapahtunut. Kuvaavaa on tälläin, että kun eräs kansallismielinen seura esitti vastalauseensa päätöstä vastaan, että yksi noista juutalaisista nimitettäisiin maistraatin henkilöosaston päälliköksi, sai tuo seura valtiokuvernööriltä vastaanottaa huomautuksen, että on vallan **epädemokraattista** olla nimittämättä häntä henkilöpäälliköksi siitä syystä, että hän on juutalainen!

Tämä on kuvaavaa kaikelle sille, mihin »demokraattisen» järjestelmän nimissä katsotaan oltavan velvollisia alistumaan. Mutta se onkin luonteenomaista juuri käsittelemällemme valhedemokratialle, josta kokonaan puuttuu persoonallisen vastuun tunne ja joka johtaa koruptioon kaikilla aloilla. Chamberlain viittaa Brooksin teokseen nimeltä »Corruption in American life», jossa m. m. sanotaan: »Kuinka suotuisa demokratian vaikutus lieneekin ollut, ei voida kieltää, että se on aukonut tien koruptiolle niin suuressa määrässä, että yhtä vähän antiikkinen kuin keskiaikakaan olisi voinut kuvitella jotakin sellaista. Kaikkialla ovat vallassa ne, jotka lahjovat lahjottujen avulla.» Ja keitä ovat ne, jotka johtavat yleisen mielipiteen kehitystä noissa demokraattisissa maissa? Ostettu sanomalehdistö! Eräässä New Yorkin sanomalehtimiesyhdistyksen järjestämässä juhlassa pakoitettiin etevä amerikkalainen sanomalehtimies vastaamaan »riippumattoman» sanomalehdistön kunniaksi kohotettuun maljaan. Illan iloisen tunnelman vallassa, mikä syntyy tunnetun »in vino veritas»- lauseen mukaisesti, hän aivan kuin vahingossa lausahti seuraavaa: »Riippumatonta sanomalehdistöä ei ole Amerikassa olemassa — muuta kuin mahdollisesti joissakin maaseutukaupungeissa. Te sen tiedätte niinkuin minäkin sen tiedän. Teidän joukossanne ei ole ketään, joka rehellisesti uskaltaisi ilmaista mielipiteensä. Ja jos te sellaiseen ryhtyisitte, niin tiedätte te jo etukäteen, ettei sellaista lausuntoa koskaan päästettäisi sanomalehtien palstoille. Minulle maksetaan 150 dollaria viikossa, jotta en koskaan lehdessä ilmaisisi, mitä ajattelen. Ja te kaikki muut olette aivan samassa asemassa. Se mies, joka olisi niin hullu, että rehellisesti lausuisi mielipiteensä, joutuisi hyvin nopeasti kadulle. Newyorkilaisen sanomalehtimiehen tehtävä on totuuden peittäminen, valehdella niin paljon kuin nahka ikinä kestää, väärentää, mustata, aamuin ja illoin polvistua suloisen Mammonan edessä ja jokapäiväisen leivän takia pettää isänmaansa ja rotunsa. Mikä tavaton hulluus tällaisissa oloissa kohottaa malja »riippumattoman» sanomalehdistön kunniaksi . . . Me olemme rikkaiden välikappaleita ja vasalleja. Me tottelemme niitä, jotka hallitsevat kulisien takana. Me olemme sätkynukkeja. Nuo tuolla kulissien takana nykivät langoista ja me tanssimme. Meidän lahjamme, meidän elämämme, kaikki se, miksikä Jumala meidät on luonut, on muiden omaisuutta. Me olemme henkisesti prostituoituneita!»

Tämä on kuvaava esimerkki siitä, mihinkä valhedemokratia valhevapauksineen johtaa ja se antaa myöskin oivan lähtökohdan sen henkisen asenteen arvostelemiseksi, mikä ilmenee ulkomaisessa sanomalehdistössä, joka nykyään hyökkää Saksan autoritaarista järjestelmää vastaan. Totta on kylläkin se, ettei Saksassa ole tuota **suloista** oikeutta valehdella, niinkuin valhedemokraattisissa maissa, mutta muuten on Saksassa vallalla kaikki se vapaus, mikä konsanaan **voi olla maalle hyödyksi.**

Kun Ranska julistettiin tasavallaksi joukkojen huudettua itsensä käheiksi iskusanoilla »vapaus, tasavertaisuus ja veljeys» ja murhattuaan toisensa ja suistettuaan toisensa järjestään vallasta jokseenkin niinkuin nykyaikaisessa Venäjässä, uskoi kansa lopulta päässeensä »valtaan». Kuinka sitten kävi, senhän me tiedämme kaikki. Mutta lopputujen lopuksi päästiin kuitenkin tarpeeksi monien vallankumouksien jälkeen »demokratiaan». Mikä on sitten tuo »demokratia», joka on vallalla Ranskassa? Kansalta ei puutu ainoastaan valta. Maata ei johdeta perianteiden mukaan, jotka olisivat kansan edun mukaisia. Järkevät ja ennakkoluulottomat ranskalaiset myöntävätkin empimättä, että »ranskalainen demokratia »oikeastaan merkitsee »voitonhimoisista keinotteluista kokoonpantua hallitusta». Edellä mainitsemamme kirjailija **Delaici** ivaa naurettavaa ajatusta, että jokainen 21 vuotta täyttänyt kykenisi arvostelemaan poliittisia asioita. Politiikassa, samoinkuin millä muulla alalla tahansa, tarvitaan kyvykkäitä ja ammattitaitoisia miehiä, mutta suurin osa valitsijoista on kyvyttömiä muodostamaan itsellen itsenäisiä mielipiteitä poliittisista kysymyksistä sekä arvostelemaan äänten kalastajien henkistä ja moraalista arvoa. Tästä on seurauksena, että valhedemokratiaa ylläpitävät ennen kaikkea ne, **jotka tahtovat hyötyä** tuosta tietämättömyydestä heittämällä vaalisyöteiksi kaikenlaisia kauniita lupauksia, joita hyvin harvoin täytetään. Tästä on ollut Ranskassa seurauksena, että suhteellisen pieni finanssimiesten ryhmäkunta istuu ja saalistaa, imien kaiken mahdollisen hyödyn maasta ja kansasta. Nuo miehet harjoittavat valtaansa nimellisesti pankinjohtajina, rautateiden, vuorikaivoksien, suurten teollisuuslaitosten, siirtomaayhtiöiden y. m. johtajina edustaen koko maan rahallista voimaa — ja n. s. demokratian ansioista on heidän samalla onnistunut saada käsiinsä **Ranskan koko poliittinen koneisto.** Nuo miehet asettavat ja erottavat hallituksia, he ratkaisevat, kektä on valittava presidenteiksi, sanomalehdet ovat heidän ostettuja välikappaleitaan mielipiteen muokkaamiseksi. Kaikkialla ovat puhtaasti kapitalistiset etukysymykset maan koko politiikan pohjana ja »suvereeninen kansa», joka luulee ja kuvittelee kontrolloivansa »demokraattisen» järjestelmän kautta, ei itse asiassa mitään tiedä eikä sillä ole mitään sananvaltaa maan asioissa. Kaikkialla vallitsee valhedemokratia! Ja joka paikassa kansaa petetään!

Kuinka olot olivat Saksassa ennen Hitlerin valtaantuloa? Siellä, jos missään, olisi pitänyt voida osoittaa, mitä demokratia kykenee saamaan aikaan. Siellähän istuivat kansan »todelliset» edustajat, sosialidemokraatit, vallassa. Ja kuitenkin, ei koskaan kansaa ole niin perusteellisesti ja röyhkeästi petetty kuin Weimarin tasavallan aikaisen roskaväen hallitessa maata. Halpamaisin kiipijä ja keinottelija, mitä ajatella saattaa, ryösti kaupunkien ja valtion kassat. Juutalaiskoruptio oli hirvittävä. Tuon saman valhedemokraattisen »vapauden» nimissä, johon edellämainittu Chicagon kuvernööri vetosi juutalaisen oikeudesta istua kaupungin maistraatin henkilöosaston päällikkönä, asetettiin Saksassa juutalaiset kaikenlaisiin johtaviin paikkoihin kaikilla toimialoilla. Seurauksena olivat lahjukset, koronkiskonta ja mitä karkeimmat petokset. Kansan valtuutettuihan ne olivat, jotka olivat vallassa ... Miksikä ei silloin suoritettu edes yhtä miljoonasosaa siitä, mitä Hitler nyt on tehnyt koko kansan hyväksi! Miksi kansan annettiin yhä suuremmassa määrässä joutua työttömyyteen ja nälkään? Mitä hyötyä kansalla oli demokraattisesta **hallitusmuodosta,** joka uhkasi koko kansaa nälkäkuolemalla, samalla kuin vallassaolijat herrastelivat aivan niinkuin nykyään Venäjällä hallitsevat ovat hukkua ylellisyyteen. Juuri tuosta kurjuuden tilasta pitäisi selvästi ilmetä, mitä me tahdomme tehostaessamme ja väittäessämme, että ei hallituksen **muoto** ole se, joka ratkaisee, onko hallitus tosidemokraattinen vai ei, vaan sen ratkaisee poliittisen tapahtumisen **sisällys.**

Hän, joka mahdollisimman suuressa mittakaavassa noudattaa sisällyksen vaatimuksia ja käytännössä toteuttaa sitä, vain hän voi sanoa edustavansa todellista demokratiaa. Ei ole ainoatakaan muuta maata, joka niin suuressa määrässä kuin Saksa koettaisi työskennellä kansan oikeuksien ja etujen hyväksi. Ja toistakaamme vielä kerran: Saksan nykyinen johtaja on todellisen demokratian ensimmäinen edustaja maailmassa.

Tutkielmamme ei sentähden voi päättyä muuhun tulokseen kuin sen vanhan lauseen toistamiseen, että puuta on arvosteltava sen kantamien hedelmien mukaan. Voisimme erittelemällä eri maiden oloja osoittaa, että on olemassa yhdenjakoinen valhedemokratioiden, pilaantuneiden hedelmien sarja, mitkä roikkuvat kiinni siinä läpikotaisessa väärinkäsityksessä, että demokraattisesti johdettu maa olisi riippuvainen parlamentaarisen demokratian muodoista. Toistamme vielä kerran: demokratialle olennaisinta on se, **että maata johdetaan kansan täydellisintä etua silmälläpitäen** ja että tämän päämäärän saavuttaminen ei ole riippuvainen niistä muodoista, joiden puitteissa valtiollinen toiminta tapahtuu. Kokemus ja eittämättömät tosiasiat ovat kuitenkin osoittaneet, että parlamentaarinen demokratia on huonoin kaikista ajateltavissa olevista poliittisen toiminnan muodoista. Sen tuioksena on kaikkialla persoonallinen epävapaus ja koruptio. Se johtaa säännöllisesti kelvottomimpien ja ostettujen kiipijäsielujen ylivaltaan ja parempien ainesten syrjäyttämiseen. Valhedemokratia johtaa kaikkialla demagogiaan. Ja se loppuu siihen barbariaan, mikä nykyään on suurille demokraattisille valtioille ominainen.

VAPAUS

Motto: "Vapaus ja valtio ovat vastakohtia. Valtio voi suojella vapautta ainoastaan rajoittamalla sitä."
Wilhelm von Humboldt

Tuskin koskaan muulloin sananparsien herruus on saavuttanut niin suurta voittoa kuin silloin, kun juutalaisvapaamuurarillinen »Vapaus, tasavertaisuus ja veljeys» päästettiin markkinoille Ranskan vallankumouksen kynnyksellä! Nuo iskusanat pohjautuivat varmaankin lopulta siihen tosiasiaan, että juutalainen tahtoi päästä irti ghettoista. Ja totuushan onkin, että juutalaisemansipatio alkoi todellisuudessa Ranskan vallankumouksesta. Tuon sisällyksettömän hölpötyksen muodossa on poliitinen tyhmyys, väärinkäsitetyn liberalismin hahmossa, sittemmin jatkanut voittokulkuaan kautta maailman, kunnes se nykyään on joutumaisillaan tappioon oman mahdottomuutensa takia. Noiden näennäisesti vaarattomien sanojen varjolla on kaikenlaiset osaksi typerät, osaksi hyvin vaaralliset päähänpistot syntyneet. Kommunistit ovat vapauden ja tasavertaisuuden nimessä vaatineet kaiken omaisuuden tasajakoa ja samaa palkkaa samasta työajasta — riippumatta työn laadusta. Kapitalistit taas ovat vaatineet vapaata pääoman kartuttamisoikeutta kuluttajien ja työntekijöiden kustannuksella. Juutalainen on vaatinut vapaata koronkiskomisoikeutta ja vapautta saada mielensä mukaan tärvellä kulttuuria. Sanomalehdistö on vaatinut vapautta saada levittää mitä valheita tahansa j.n.e.

Vapaus ja tasavertaisuus ovat kuitenkin kaksi asiaa, joita ei voida yhdistää. Tasavertaisuus on mahdollinen vain vapauden kustannuksella ja päinvastoin on tasavertaisuus tuomittu pannaan siellä, missä vapaus on sallittu, sillä jos ihmiselle suodaan mahdollisuus vapaasti kehittyä, silloin katoaa samassa tasavertaisuus. Lahjakkaampi tulee nimittäin aina hankkiutumaan **oikeutettuun** korkeampaan asemaan vähemmän lahjakkaan rinnalla. Mutta mikäli epävapaus on vallalla, voi vähemmän lahjakas helposti hankkia itselleen etuja lahjakkaamman kustannuksella. Näin tapahtuukin juuri valhedemokraattisissa maissa. Sentähden niissä vallitseekin epävapaus kaikesta vapauden, tasavertaisuuden ja veljeyden ylistyksestä huolimatta.

Koska emme tässä käsittele filosoofista vapaudenkäsitettä, vaan politiitsta, voimme ennen kaikkea tehostaa, että nuo kaksi sanaa »politiikka» ja »vapaus» ovat toistensa vastakohtia. Täydellistä vapautta ei voi olla olemassa politiikan alalla. Valtion on suojeltava todellista vapautta kahlehtimalla kaikkea **epäoikeutettua** vapautta. Voidaan vain vaatia, ettei suurempia vapauden rajoituksia tehdä kuin mitä valtion itsenäisyys ja etu vaatii. Kun sentähden valhedemokraattisissa maissa miltei päivittäin saa kuulla, että vapaus autoritaarisesti johdetuissa valtiossa on muka rajoitelumpi kuin valhedemokraattisissa maissa, on syytä tarkata, missä määrin tämä pitää paikkansa, ja eikö valhedemokraattisten maiden tarjoama vapaus ole yksinomaan yhteiskunnalle vahingoksi ja sillen pelkästään epäkohta, eikä suinkaan kehumisen arvoinen asia. Tarkastakaamme ensin, miten vapaudenkäsite eri maissa käsitetään ja mitä vapaudella niissä tarkoitetaan.

Englannin historia todistaa, että vapaudella siellä on tarkoitettu yksinomaan vapautta Englannille etsiä ja toteuttaa **omaa etnaan.** Chamberlain kertoo englantilaisesta, joka haltioituneena lausui seuraavat Corneillen säkeet: »Vapaus ei merkitse mitään, jos kaikki ihmiset ovat vapaita, mutta ihanaa on saada ilse olla vapaana nähdessään koko ihmiskunnan huokailevan kahleissaan.» Nämä ajatukset soveltuvat erinomaisesti siihen luonnekuvaan, minkä toisessa yhteydessä hiljattain esitimme nykypäivien englantilaisista, huomauttaessamme, että englantilaiset eräänä ajankohtana toivoivat Barcelonan voittoa (s.o. saalanallisen bolshevismin voittoa), mikä johtui Englannin silloisesta kannasta, että Barcelonan voitto parhaiten hyödyttäisi Englannin etuja! Italialais-saksalaisen akselin tultua sen jälkeen siksi lujaksi, että Englanninkin on täytynyt ruveta harkitsemaan tilanteen mahdollisia, Englanille vaaran-alaisia seurauksia, on Englanti jälleen muuttanut kantaa! Tämäkin esimerkki osoittaa päivän selvästi, että Englannin poliitinen ajatemaailma ei suinkaan rakennu kiinteisiin periaatteisiin, vaan mitä häikäilemättömimpään oman voiton pyyntiin.

Yksi Englannin parhaimmista tuntijoista Pohjoismaissa, Gustaf Steffen, on jo vuonna 1899 huomauttanut, että »englantilainen tarkoittaa vapaudella **vapautta toimia sen vallan mukaisesti, minkä se määrättynä hetkenä on saavuttanut».** Chamberlain esittää lisäksi lausunnon englantilaisen kirjailijan Crambin teoksesta »Saksa ja Englanti», jonka hän juikaisi vähää ennen maailmansotaa ja missä hän m.m. englantilaisten tunnuslauseena esittää Virgiljuksen sanat: »Armahda sitä, joka alistuu, muserra se, joka tekee vastarintaa». Juuri tämän ohjeen mukaan Englanti onkin toiminut. Irlanti oli kukoistava maa ahkerine väestöineen. Englanti kalsoi etujensa mukaiseksi hävittää sen teollisuus, alentaa sen maataloustuotantoa ja riistää siltä mahdollisuudet itsenäisyyteen, niinkuin tapahtuikin. Se seikka, että Englanti myöhemmin on saanut muuttaa kantaansa, todistaa vain edelläsanotun paikkansapitävaisyyden. »Intiassa kuolee vuosittain muutta miljoonaa ihmistä nälkään», kirjoittaa Chamberlain. Ei suinkaan siitä syystä, että tämä maa tuottaisi liian vähän elintarpeita, vaan siitä syystä, että Englannille on edullista viedä maasta sen runsaista tuotantoa.» Tämähän on vallan niinkuin nykyään Venäjällä. **Ja kun asiat ovat tällä kannalla,** ei Englanti voi synnyttää mitään todellista antibolshevistista tunnelmaa oman väestönsä keskuudessa. Englanti on omalla alueellaan yhtä häikäilemätön vallankäyttössään. Ilmeisesti on Englanti liian kauan saanut pitää haliussaan vaarallista valta-asemaansa olla sotilaallisten ristiriitojen kiekkeenä. »Kielensä» on Englanti aina sijoittanut sinne, mistä siltä on ollut enimmin nuolnaistavna omaksi eduk-seen. Säälimättömästi!

Tämä kait johtuu siitä mielipiteestä, minkä ilmaisee lord Roseberryn, »lord» Rotchildin väivyn ... lausunto yliopipilaille Glasgowissa: »Jumala on valinnut Englannin maailmanvaltiaaksi.» Tämän valtiasasmanhan on Jehova antanut juutalaisille, mutta koska Rosoberry oli juutalaisen Rotchildin vävypoika, oli hän kait sitä mieltä, että englantilainen on miltei yhtä hyvä kuin juutalainen ja että mainitut kaksi valtiasta, Jumala ja Jehova, olivat miltei yksi ja sama asia. Sellainen on »vapaus» englantilaisen käsityksen ja englantilaisten parlamentaaristen menetelmien mukaan. Tuo käsitys kieltää kuitenkin vapauden käsitteen yleispätevyyden. Vapaus on Englannille yksinomaan tämän maan »perintoellinen» oikeus saada sortaa kaikkia muita kansakuntia. Vapauden käsitettä käyttää englantilainen, sanoo Chamberlain, vain välikappaleena pimittääkseen herkkäuskoista kansaa ja vieraita kansakuntia. Tässä ilmenee sama tuskentely kuin kysymyksen ollessa uskonnosta Englannin julkisessa elämässä.

Tätä tällaistako vapautta nyt Saksasta etsitään? Ne, jotka luulevat voivansa Saksasta löytää jotakin vastaavaa, saavat pitää omat kuvittelunsa. Meidän käsityksemme mukaan englantilaisten ihailema »vapaus» on mitä räikeintä barbariaa.

Mitä tunneherkkään **ranskalaiseen** tulee hän helposti huumautuu sanoista »vapaus, ja veljeys»! Ja näillä tyhjänpäiväisillä sananparsilla hän synnyttää verisiä yleismaailmallisia surunäytelmiä. »Vallankumousihanteen toimintatehoo», huomauttaa Chamberlain, »rajoittui yksinomaan kaiken sen päättömään hävittämiseen, mitä ihmiskunta suurella vaivalla oli hankkinut itselleen. Sen sijaan tuo ihanne osoittautui täysin tehottomaksi luomaan jotakin rakenteellisesti uutta. Se synnytti kaikkialla vain kaaosta ja tuossa kaaoksessa hallitsevat tänä päivänäkin epäterveelliset ja vilpilliset luonteet, joita tosin aina on olemassa, mutta jotka järjestetyissä oloissa ovat pakoiletttu-ja päämään yhteiskunnan alimmille portaille, jota vastoin ne vallankumouksissa riistävät itselleen vallan ja juovat itsensä kylläisiksi kansan verestä».

Anatole France kirjoittaa »Le lys rouge» kirjassaan: »Vallankumous on luovuttanut yhteiskunnan finanssimiesten käsiin ja nuo ihmistyypit, jotka ovat olleet vallassa jo satakunta vuotin, imevät jatkuvasti maan mehun — he ovat jatkuvasti maan valtiaat. Mitä meillä kutsutaan hallitukseksi, on vain ryhmä köyhiä houkkioita, joita finanssimiehet ruokkivat.» Että tuollainen mädänmäisyys vieläkin jatkuu, sitä todistaa se tosiasia, että nykypäivien Ranska on voinut tehdä liiton bolshevismin kanssa ja että epäsivellisyyskirjoittelusta tunnettu juutalainen (Blum) on voitu valita ja on saanut istua pääministerinä samalla kuin hallitus

ummistaa silmänsä asclähetysten tulviessa yli rajan punaiseen Espanjaan. Maan pääkaupungissa tapahtuu ihmisryöstöjä miltei joka päivä poliisien tietämättä asiasta mitään! Kommunistit terrorisoivat tehtaita ja harjoittavat täysin avoimesti maanpetoksellista toimintaa. Totta tosiaan: eikö Ranskassa kukoista »vapaus»! Tätäkö vapautta huudetaan nyt kysymyksen ollessa nykypäivien Saksasta? Meille tämäkin »vapaus» on pelkkää barbariaa!

Mitä **Amerikkaan** tulee, tiedetään liiankin hyvin, että sanotussa maassa kaikki on ostettavissa. Presidentin paikasta on pienimpään johtavaan paikkaan saakka täytetään rahan voimalla. Tuskin voidaan ajatella menettelytavoiltaan karkeampaa ja barbaarisempaa maata kuin Amerikka. Ja mitä sanan:vapauteen tulee, on meillä jo edellä — erään sanomalehtimiehen lausuntojen avulla — ollut tilaisuus valaista olosuhteita. Eräs toisessa yhteydessä mainitsemamme kirjailija (Tocqueville) huomauttaa, että »maailmassa ei ole toista maata, jossa yksityisen kansalaisen sanan:vapautta olisi niin tyrannimaisesti rajoitettu kuin Amerikassa, mikäli kysymyksessä on poikkeaminen yleisen mielipiteen määräämistä rajoista». Sellaiseen maahan ei tosiaankaan kannata tuhlata monta sanaa. Olemmehan jo edellä antaneet muutamien amerikkalaisten itse kohottaa esirippua. Amerikka on gangsterien ja lastenryöstäjien maa!

Millaisessa asemassa oli vapaus Saksassa demokratian herruuden aikana, mihin tilaan, kuten muistettanee, nimim. G. A. Svenska Pressenissä toivoi Saksan piakkoin palaavan? Emme enää toista mitä jo olemme esittäneet kaikesta siitä korruptiosta, mikä rehoitti Saksassa ennen Hitlerin valtaantuloa. Puuttukaamme tässä yhteydessä vain yhteen asianhaaraan, n.s. personalliseen vapauteen.

Tosidemokraattisen hallituksen perusehto on, mikäli personallisesta vapaudesta on kysymys: vapaat edistymismahdollisuudet kaikille terveille ja toimintakykyisille voimille. Tämän vaatimuksen toteuttaminen taas edellyttää sellaisten olojen luomista, että jokaiselle yksilölle taataan mahdollisimman suuri vapaus kehittää omia personallisia taipumuksiaan. Jos vertaamme oloja Saksassa Veimar-demokratian aikana ja nyt, saamme loistavan esimerkin siitä, miten Weimar-demokratia edisti, ei ainoastaan kelvottomuutta, vaan vieläpä suorastaan yhteiskunnan pohjasakkaa, joka pääsi kohoamaan valta-asemiin. Ja maa joutui yhä suurempaan köyhyyteen ja kurjuuteen. Viime vuodet ovat kuitenkin päivän selvästi osoittaneet, että Saksa omisti miehiä, jotka kykenivät nostamaan Saksan sen henkisestä, sivistyksellisestä, poliittisesta ja taloudellisesta heikkoudentilasta. Mutta auttoiko demokratia millään tavalla näitä miehiä heidän työssään maan hyväksi? Päinvastoin! Aika ajoittain heitä vainottiin kuin eläimiä! Voisiko ylimalkaan esittää kuvaavampaa esimerkkiä siitä, miten valhedemokratia tekee kaikkensa estääkseen kelvollisia aineksia pääsemästä valtion ja yhteiskunnan johtoon, edistäessään sitä vastoin kelvottomien nousua valtaan. Tämä johtuu yksinomaan siitä, että valhedemokratian haltijoille on epämukavaa tulla häiriityiksi »jalossa» tehtävässään koettaa murtaa ne siveelliset voimat, jotka pitävät valtiota ja yhteiskuntaa pystyssä.

On historiallinen tosiasia, että demokraattiset hallitukset aina asettavat esteen parhaimpien ja etevimpien voimien eteenpäin pääsylle kaikilla aloilla, suosien ja palkiten sitävastoin keskinkertaisuutta ja mateluaisuutta. Sen sijaan, että puhutaan vapaudesta valhedemokraattisissa maissa, voitaisiin sitä suuremmalla syyllä väittää, että nuo maat ovat vapauteen, samoinkuin keskinkertaista ylempiin personallisuuksiin kohdistuvan vihan kyllästämiä. Halutaan säilyttää vapaus sen »vapauden» hyväksikäyttämiseksi, jota valhedemokratia rakastaa; sensuroimattomien sanomalehtien, valehtelemisen vapauden ja kaikenlaisen korruption avulla vaikuttaa ihmisiin omien etujen edistämiseksi. Tätä vapautta ei ole nykyisessä Saksassa ja sentähden kaikki valhedemokraatit ovat tyytymättömiä! Mutta **todellinen vapaus,** jonka avulla personallisuus saisi vapaasti kehittyä antaen parastaan yhteiskunnalle — sitä vapautta edistetään nykypäivien Saksassa lukemattomin eri keinoin Jos maa sentähden kouluttaa väestönsä määrätyn sosialipoliittisen maailmankatsomuksen hengessä, on se sen oma asia: se on sisäpoliittinen asia, joka ei liikuta ketään muuta — — yhtä vähän kuin Saksa puuttuu siihen, että muut maat tahtovat kasvattaa väestönsä liberalismin sosialipoliittisten oppien mukaan.

Jos taas halutaan täysin objektiivisesti ottaa harkittavaksi, onko Saksan kanta oikeampi kuin valhedemokraattisten maitten sovelluttama, sukeutuu siitä kysymys, jonka jokainen saa ratkaista oman kykynsä mukaan — tarkastettuaan ensin noiden eri katsantokantojen tuottamia hedelmiä. Tällöin emme voi, mikäli haluamme olla rehellisiä, muuta kuin todeta, että Saksassa kypsytetyt hedelmät ovat verrattomasti paremmat kuin vastaavat hedelmät valhedemokraattisissa maissa.

On olemassa vielä yksi näkökanta, joka pakoittaa meitä tunnustamaan, että nykyiset valhedemokraattiset valtiomuodot ovat kaikista nykyään voimassaolevista miltei vapautta suurimmassa määrässä kahlehtivat. Samoin kuin ne ovat kokonaan tasavertaisuutta vailla. Ne suosivat nimittäin mitä suurimmassa määrässä enemmistötyranniaa, vaikka enemmistö tavallisesti on sangen niukka eikä koskaan perustu todelliseen kansan enemmistöön. Nuo enemmistöthän syntyvät vaalitavan nojalla. Useissa maissa ne sitäpaitsi saavutetaan ääntenoston kautta ja eräissä maissa puolueppropagandan avulla, mikä tekee valitsijoille mahdottomaksi arvostaa eri näkökantoja. Kansa tulee siten niitten iskusanojen orjaksi, joita eri puolueet käyttävät. Onpa menty niinkin pitkälle omille mielipiteille vastakkaisten käsityskantojen vastustamisessa, että kieltäydytään ottamasta ilmoituksia vastaan sellaisista lehtiyrityksistä, jotka eivät edusta samaa suuntaa. Onko tämäkin vapautta! On suorastaan naurettavaa, kun valhedemokraattisissa maissa näissä olosuhteissa ylpeillään »vapaudesta», kun sitäpaitsi tiedetään, että jokainen taloudellisesti riippuvainen henkilö milloin tahansa voi menettää jokapäiväisen leipänsä, jos esittää sellaisia mielipiteitä, jotka eivät ole sopusoinnussa työnantajan omien mielipiteitten kanssa. Ammattiyhdistysterrorihan on Ruotsissa vallan tavaton. Ja kaikkialla, missä vapaamuurarius on saanut jalansijaa, ei voida ajatella niitään menestystä, elleivät asianomaiset alistu vapaamuurarien vaatimuksiin. Ruotsin armeijassa ei voida ajatella ainoatakaan ylennystä ainakaan korkeammissa asteissa, ellei ensin kirjoittauduta vapaamuurariuteen. Ja jokainen poliittinen puoluc meilläkin tukee aina ensi sijassa omia puoluelaisiaan, vaikka olisi toisiakin hakijoita, jotka verrattuna heihin ovat paljon pätevämpiä — aivan niinkuin juutalaiset entisessä Saksassa auttoivat yksinomaan juutalaisia. Tämä tällainen on sekä vapaudenkäsitteen vastaista että yhteiskunnan eduille vierasta.

Jos lopulta rinnastamme nykypäivien Saksan valhedemokraattisiin maihin ja esitämme vastattavaksi kysymyksen, mikä on se vapaus, mitä nykypäivien Saksassa kaivattaisiin. Ei ole mahdollista osoittaa mitään sellaisen vapauden puuttumista, minkä olemassaoloa ja nauttimista voitaisiin pitää yksilöille ja yhteiskunnalle hyödyllisenä. Sen sijaan Saksassa puuttuu sellainen vapaus, joka on omiaan vahingoittamaan sekä yksilöä että yhteiskuntaa. Ennen kaikkea puuttuu Saksassa tunnettu sanomalehdistön oikeus rajattoman röyhkeään tosiasioiden vääristelyyn. Sen sijaan huomauttaa Chamberlain aivan oikein, että Saksa jo ammoisista ajoista saakka on ollut oikean vapauden todellinen kotimaa Ja peloton poliitikko John Milton on saksalaisille ominaisena luonteenpiirteenä mainitnut heidän voimakkaan vapaudentunteensa, minkä ansiosta he eivät koskaan anna orjuuttaa itseään. Juuri tämän samanvapaudentunteen ansiosta Saksaa ei voitu orjuuttaa, siitä hirvittävästä paineesta huolimatta, minkä maailmanrauha sille tuotti. Suuren miehen tahdon ja uskon avulla Saksa on ravistanut yltään Versaillesin ikeen ja se on tapahtunut niin voimakkaassa tahdissa, ettei maailma ehtinyt silmiään räpäyttää ennen kuin kaikki jo oli ohi. Vasta nyt ruvetaan vetämään sormi hämmästyksen hölmistyttämästä suusta. Mutta on myöhäistä tarttua asiaan. Saksa on voittanut oman vapautensa!

Chamberlain mainitsee maamiehensä John Stuart Millin lausunnosta, että »vain Saksassa ymmärretään mitä henkinen vapaus merkitsee». »Mutta voidakseen olla henkisesti vapaa täytyy ymmärtää, että samalla kuin luonnon valtakunnassa vallitsee 'sinun täytyy' laki, on vapauden valtakunnassa vallalla määräys sinun tulee.» Toisin sanoen: **henkinen vapaus edellyttää, että tajuamme tuon vapauden myöskin sisältävän velvollisuuksia.** Todellisen vapauden edellytys on **velvollisuudentuntoinen personallisuus.** Carlylen lauseessa »Tottelevaisuus tekee vapaaksi» on vapauden olemus tuotu ilmi. Tuon velvollisuudentunteen nimissä saksalainen ymmärtää, että hänen täytyy kokonaisuuden tähden ja voidakseen olla todellisesti vapaa alistua määräykseen »sinun tulee» vapauden edellytyksenä. Tuo alistuminen vapauden käskyn alaisuuteen on se, joka aiheuttaa rajoituksia sellaisiin vapauksiin nähden, joista ei koidu muuta kuin vahinkoa, mikä kaikki lapselliselle ja kehittymättömälle ihmiselle tuntuu vapauden todelliselta rajoitukselta. Sen sijaan todellinen vapaus on valhedemokraattisissa maissa saavuttamattomissa, maissa, joissa valhe, kulta ja keinottelupolitiikka saavat rajattomasti vallita. Ei sellaisissa maissa personallisuuden vapaus viihdy. Onnen ritarit ja kiipijät ne ovat, jotka sellaisissa maissa nauttivat »vapaudesta», vapaudesta, jota oikeastaan olisi nimitettävä »hillittömyydeksi».

Esityksemme päätteeksi on sattuvinta esittää Chamberlainin lausunto: »On olemassa sangen vähän todellista vapautta valhepropagandan ylistämissä demokratioissa. Niissä petos vapaasti rehoittaa, niin hyvin politiikassa kuin liike-elämässä. Jokaiselta eteenpäin pyrkivältä, lahjakkaalta persoonalta leikataan heti siivet. Keinotekoisella tavalla saadaan pakolla aikaan henkinen hävitys, mikä alentaa koko valtioelämän tason mahdollisimman alhaiseksi. Mikä kauhistuttava näytelmä! Ihmiskunta vaeltamassa mitä hirvittävintä barbariaa kohti.»

Y. W. J.

Juutalaisvastaisesta näkökulmasta.

Puolassa ryhdytään toimenpiteisiin vapaamuurareita, juutalaisia ja kommunisteja vastaan.

Lodzissa ilmestyvän »Freie Presse»-nimisen sanomalehden 84:nnen numeron mukaan tullaan Puolan eduskunnassa esittämään seuraavat lakiehdotukset:

Jäsenyys vapaamuurarilooseissa on kiellettävä jopa 5 vuodenkin vankeusrangaistuksen uhalla.

Vapaamuurarilooseien perustaminen ja järjesteleminen rangaistaan vankeudella aina 10 vuoteen saakka sekä omaisuuden takavarikoimisella.

Ankarammat määräykset vaaditaan kommunistisen toiminnan ehkäisemiseksi.

Kaikki salaiset kommunistiset järjestöt ovat hajoitettavat.

Juutalaisilta kielletään heidän nimensä muuttaminen puolankielisiksi, jotta he eivät voisi väärennettyjen nimien varjossa helpommin harrastaa rikollista toimintaansa.

Lisäksi herättää huomiota, että arjalaispykälää on ryhdytty yhä laajenevassa määrässä sovelluttamaan Puolassa. Hiljattain on lääkärien liitto päättänyt, etteivät juutalaiset saa kuulua siihen. Nyttemmia on tiedeakatemia seurannut tätä esimerkkiä. Niinikään on eräs suuri pankkiyhtymä näinä päivinä päättänyt eroittaa kaikki juutalaiset liiton jäsenyydestä.

Latviassa aletaan oivaltaa juutalaisten valta-asemasta johtuvat vaarat.

Latvian hallitus on alkanut toteuttaa juutalaisvastaista ohjelmaa. Määrätietoisilla toimenpiteillä se tulee yhä enemmän sulkemaan pois juutalaisten vaikutusvallan taloudellisen elämän aloilta. Hallitus on jo ottanut haltuunsa joukon juutalaisten omistamia olutpanimoita, verkatehtaita, nahkatehtaita ja suklaatehtaita sekä poistanut niistä juutalaiset johtajat ja virkamiehet. Juutalaiset eivät saa enää olla käsityöläiskamarien jäseniä.

Unkarista.

»Turul»-niminen ylioppilasliitto on pitänyt suurkokouksen, jossa julistettiin ankara taistelu liberalistista ja marxilaista juutalais-sanomalehdistöä vastaan. Ylioppilaat sitoutuivat olemaan koskaan ostamatta juutalaisten johtamaa lehteä.

Tämän yhteydessä julkaistiin seuraava juutalaisten vaikutusvaltaa Unkarin kaupassa kuvaava tilasto: joka osoittaa montako prosenttia muutamien eri tuotantoalojen yrityksistä on juutalaisissa käsissä:

Nahka- ja vuota-alan liikkeitä	80 %
Puutavara-alan liikkeitä	75 %
Käsityö- ja lyhyttavara-alan liikkeitä	75 %
Kangaskauppa-alan liikkeitä ..	72 %

SINIRISTI
Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.
Tilaushinnat:
1/1 vuosik. ..... 30:—
1/2 „ .... 16:—
1/4 „ .... 10:—
Irtonum. 1:50
Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.